

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. június 8-án, pünkösdvasárnap.

Textus: Apostolok Cselekedeteiről írt könyv 2. rész 12-13. verse: „Megdöbbentek mindnyájan, és tanácstalanul kérdezték egymástól: Mi akar ez lenni? Mások azonban gúnyolódva mondták: Édes bortól részegedtek meg.”

Kedves Testvéreim!

Az emberi létben benne van a bizonytalanság. Nem tudjuk, hogy amit kitaláltunk az jó-e, vagy amit megtettünk a terveink alapján az megfelelő volt-e. Szükségünk van arra, hogy valaki megerősítést adjon, hogy visszajelzést kapjunk arra nézve, hogy a jó megoldást választottuk. Amikor pedig valami egészen ismeretlen helyzetbe kerülünk, valami szokatlanul találkozunk, akkor ez a bizonytalanság érzet még erőteljesebb lehet bennünk. Alapvetően ezt élhetik át a konfirmandusok is, amikor egy teljesen ismeretlen helyzetben kell helyt állniuk. A kérdés pedig ott van bennünk: mi a jó válasz, mi a helyes reakció mindarra, amit látunk, amit átélünk?

Pünkösd ünnepének is ez az egyik kérdése. Miként válaszoljunk arra, amit Isten tett? Hiszen Ő odaadta Szentlelkét, saját magát, hogy bennünk éljen, hogy belülről vezessen. Ez pedig sokszor a kérdés mellett félelmet is kelt bennünk. Mostantól nem irányíthatom én magam az életemet? Nem dönthetem el, hogy mit teszek és hogyan teszek? Nem leszek így egy olyan hatalomnak és erőnek a szolgálója, amit valójában nem is akarok? Az első pünkösd alkalmával mindazok, akik látták az eseményeket, hirtelen nem tudtak mit kezdeni a történetekkel és különböző formában reagálnak az eseményekre.

Ott van bennük a döbbenet. Ez mindig megjelenik, amikor Isten egy-egy csodás cselekedetét nem tudjuk beilleszteni a rendszerünkbe. Ez a döbbenet volt ott az írástudókban, akik a templomban a 12 éves Jézus körül ülnek. Hallják értelmes válaszait, hallják a bölcs gondolatokat, amiket Istenről elmond és nem tudják összerakni azt egy 12 éves gyerek kinézetével. Ez a döbbenet járta át az emmausi tanítványokat húsvét alkalmával, amikor mennek hazafelé Jeruzsálemből az úton, és csatlakozik hozzájuk Jézus. A tanítványok így vallanak az érzéseikről a Mesternek. Mi azt hittük, hogy Jézus szabadítja majd meg az egész népet. Jézust azonban megölték és ez már három napja történt. Ráadásul az asszonyok is megdöbbenettek minket, akik azt mondták, hogy Jézus feltámadt és él. Ezek a tanítványok nem tudták beleilleszteni Isten cselekvését, Jézus feltámadását az eddigi rendszerükbe.

Minden olyan helyzet ezt a döbbenetet hozza elő belőlünk, amit nem tudunk összerakni. Pünkösdkor ez jelenik meg a sokaságban. Vannak itt emberek, akik olyan nyelven beszélnek, amit nem tanultak, mi pedig hibátlanul értjük. Isten Szentlelke sok esetben tesz olyat, amivel nem tudunk mit kezdeni. Amikor emberek megváltoznak és nem tudjuk elhinni. Amikor korábban félénk emberek életében azt látjuk, hogy van bátorságuk és erejük. Megdöbbenünk és azt mondjuk, hogy ilyen nincsen.

Aztán ott van második reakcióként a tanácstalanság. Amikor nem tudjuk, hogy mi is történik. Átéljük az eseményeket, de nem igazán érzékeljük azokat. Erre szoktuk mondani, hogy amikor az történt nem is tudtam, hogy fiú vagyok, vagy lány. Annyira hatással volt rám mindez, hogy teljesen zavart voltam. Heródes a negyedes fejedelem meghallja, hogy Jézus kiküldte a tanítványait és munkálkodik, akkor tanácstalanná válik, mert sokféle hírt hall róla. Azt hiszi, hogy Keresztelő János támadt fel a halálból, akit pedig ő végeztetett ki. Megrémül és nem is tudja, hogy mit gondoljon. Teljes a tanácstalanság.

Pontosan úgy, mint a pünkösd események kapcsán. Az ott lévők kérdezték, hogy mi akar ez lenni? Ez annyira szokatlan, annyira ismeretlen, hogy meg sem tudjuk fogalmazni, hogy minek lehettünk tanúi. Isten Szentlelke pedig tényleg sok esetben tesz olyat a mi életünkben is, amit talán nem is mi kértünk, nem is akartuk, nem úgy akartuk és mégis megtörtént. Állunk tanácstalanul, hogy akkor most hogyan tovább?

A harmadik reakció pedig az, hogy az ott lévők gúnyolódnak. Ki is mondják, biztosan részegek ezek. Az ember akkor gúnyolódik, hogyha nem tud mit kezdeni a zavarával. Megdöbben, tanácstalan, aztán gúnyolódik. Ez történik Jézus keresztnél is. Látják a hangtalan és türelmes szenvedést. Hallják, hogy a kereszten is az ellenségeiért imádkozik Jézus. Megdöbbennek. Ez nem illik bele a képbe. A kereszten szenvedők üvöltenek, szitkozódhatnak, káromkodhatnak, ez a Jézus pedig semmi ilyet nem tesz. A tanácstalanság pedig gúnyolódásra indítja az ott lévőket is. Ha Te vagy az Isten Fia, szállj le a keresztről és hinni fogunk Neked.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. június 8-án, pünkösdvasárnap.

A gúnyolódás pedig minket is körülvesz. Megkérdezik a szomszédok, vagy az úgynevezett jóakaróink, hogy minek mész templomba, segít az neked? Különben is nézd meg az életedet. Neked sem jobb, mint nekünk. Sőt, még az is lehet, hogy többet szenvedsz mint mi. Akkor meg minek fárasztod magad? A gúnyolódók nem tudnak mit kezdeni a Szentlélek erejével, annak örömével.

A pünkösti történetben ezek a megdöbbenők, tanácstalanok, gúnyolódók azok, akik nem élték át Isten Szentlelkének kiadását. Ott van a másik oldal, a tanítványok köre, akik örömmel mondják tovább azt, amit Jézustól hallottak, amit Jézusról tudnak. Csak az olyan ember szabadul meg minden rossz érzéstől a pünkösd ünnepével, a Szentlélekkel kapcsolatban, aki megkapta ezt az ajándékot, Isten Lelkének erejét.

A Szentlélekkel együtt élő emberek ugyanis bátrak. Olyat mernek tenni, amit egyébként el sem tudnának képzelni. Péter nem tervezte előre, hogy kiáll több ezer ember elé és arról a Jézusról fog beszélni, aki pár héttel korábban a kereszten végezte. Egyetlen Krisztus követő ember sem tervezi előre, hogy miként változik meg az élete, hogy lesz valaki, akire mindig támaszkodhat, nem tudatos ez a folyamat, hiszen a Szentlelket ajándékként kapjuk. Ez az ajándék lehet a konfirmandusoké is, hogy ígéretüket bátran tudják majd teljesíteni.

A Szentlélekkel élő emberek magabiztosak. Péter is kiáll és pontosan tudja, hogy mit kell tennie. Ez nem azt jelenti, hogy a keresztyének nagyképűek, hogy fellengzősek, hanem tudják, hogy amerre mennek, nem egyedül mennek. Pál apostol is mondja, hogy többé már nem ő él, hanem Krisztus él benne, az élet pedig, amit folytat, az nem is a saját élete már, hanem a Jézusba vetett hitből fakadó élet. Nem is magunkban vagyunk mi biztosak, hanem abban, hogy amit Isten megígér, azt meg is teszi. Azért járhatunk felemelt fővel az életünkben, mert tudjuk, hogy a Szentlélek ereje van velünk.

Végül pedig azt is el kell mondanunk ezen a mai ünnepnapon, hogy a Szentlélekkel élő emberek tudnak tájékozódni. Péter érzi, hogy az, amit tesz, az jó. Tudja, hogy ha ezt teszi, akkor olyat tesz, ami Jézus szerint is helyes. A keresztyén ember, aki a Szentlélek erejével és biztonságával él, tudni fogja mindig, hogy mit kell tennie, merre kell mennie. A Szentlélek világosan megtanít minket arra, hogy melyik úton kell járnunk.

A példa előttünk van. Pünkösd ünnepén nem kell félni és megdöbbenni. Nem kell tanácstalanul állni, hogy mi lesz most velünk. Nem kell gúnyosan körbe nézni, hogy ezzel palástoljuk zavarunkat. Isten elküldte az Ő Szentlelkét, hogy bennünk legyen, hogy bennünk éljen. Elküldte Szentlelkét, hogy örüljünk, ünnepeljünk. A mai nap, pünkösd ünnepe a felszabadultság, az öröm napja. Ezért mondhatjuk mi is az énekkel: „A pünkösdnek jeles napján Szentlélek Isten küldeték, Megerősíteni szívüket Az apostoloknak. Örüljünk azért öneki, Mondván szép ékes éneket, Felmagasztalván ő nevét Örökkön-örökké”. (374. dicséret 1. és 5. vsz.)

Amen!